

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Petra Šuránka v právní věci žalobce: **Ing. M. Ž.**, zastoupeného JUDr. Milanem Zápotočným, advokátem, sídlem Telečská 7, Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, **za účasti: I)** Ing. L. P., **II)** Ing. R. P., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2023, č. j. KUJI 103613/2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 6. 2024, č. j. 30 A 27/2024-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Havlíčkův Brod (stavební úřad) rozhodnutím ze dne 19. 6. 2023 dodatečně povolil osobám zúčastněným na řízení stavební záměr „Opěrné stěny, terénní úpravy, schody H. B.“ na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. H. B. (dále jako „stavba“). Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobce se následně domáhal

zrušení rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud shora označeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud se neztotožnil se žalobcem v otázce nemožnosti vydání dodatečného povolení stavby z důvodu existence rozhodnutí o umístění stavby a změně využití území. V řízení o dodatečném povolení stavby nedochází k popření předchozích rozhodnutí, ale k posuzování možnosti povolení změny stavby oproti předchozím rozhodnutím. Těmi byly dříve povoleny terénní úpravy včetně opěrné zdi; stavební úřad tedy nyní posuzoval, která část záměru byla provedena bez povolení a která část byla provedena v rozporu s ním. Ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), přitom lze aplikovat i na případy, ve kterých dojde k odchýlení se od rozhodnutí o využití území. Citované ustanovení rovněž určuje, jaké podklady má žadatel předložit stavebnímu úřadu k žádosti o dodatečné povolení záměru. Předloženou dokumentaci autorizoval projektant, jenž odpovídá za správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost stavby provedené dle jím zpracované dokumentace. Případné doložení dokladů prokazujících nákup stavebních materiálů by proto nemělo žádnou vypovídající hodnotu. Žalovaný tedy ani nemusel provádět žalobcem navržené důkazy. Bezpečností stavby se správní orgány zabývaly. K tomu krajský soud poukázal na obecnost žalobcových námitek, kterou se řídí podrobnost přezkumu rozhodnutí žalovaného soudem.

[3] K námitce zastínění pozemku krajský soud odkázal na rozhodnutí žalovaného a na podpůrnou použitelnost ČSN 73 4301. Vzhledem k velikosti pozemku žalobce, postupu slunce vzhledem ke světovým stranám, délce a proměnlivé výšce opěrné stěny krajský soud souhlasil se žalovaným v závěru o nemožnosti zastínění žalobcova pozemku opěrnou zdí v míře nad normové hodnoty uvedené v jejím bodě 4.3.5 ČSN 73 4301.

[4] Ostatní žalobcovy námitky krajský soud neshledal žalobními body ve smyslu § 71 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nýbrž polemikou s argumentací stavebního úřadu, kterou není třeba věcně vypořádat.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[6] Stěžovatel opakovaně upozorňoval na existenci rozhodnutí o dodatečném povolení změny využití území a stavby ze dne 13. 3. 2014, ze kterého plyne podoba hranice mezi pozemky p. č. XC (ve vlastnictví stěžovatele) a p. č. XA v k. ú. H. B. (ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení). Krajský soud tento žalobní bod posoudil nesprávně, a nadto nepřezkoumatelně. Nijak se nevypořádal s nutností rozlišovat stavební povolení a rozhodnutí o využití území. Stavbu postavenou v rozporu s rozhodnutím o využití území nelze dodatečně povolit. Pokud by bylo možné dodatečně zasáhnout do jednou schválené podoby hranice, její schvalování by postrádalo význam. Krajský soud se těmito úvahami a otázkou stěžovatelovy právní jistoty nezabýval a uzavřel, že se jedná o změnu oproti dodatečnému povolení. Takové odůvodnění je nejen nesprávné, ale též nesrozumitelné. Pokud osoby zúčastněné na řízení zamýšlely na hranici mezi pozemky opěrnou zeď, mohly tento požadavek vznést v řízení o vydání rozhodnutí ze dne 13. 3. 2014. Na základě pravomocného rozhodnutí, které nebylo nikým rozporováno, však stěžovatel nabyl legitimní očekávání a dobrou víru v dodržení stanovené podoby hranice mezi pozemky. Nejednalo se proto o změnu oproti dodatečnému povolení, ale o postup v rozporu s pravomocným rozhodnutím o využití území. Nemožnost pominout rozhodnutí ze dne

pokračování

13. 3. 2014 dle stěžovatele plyne rovněž z krajským soudem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 5 As 48/2015-43. I Nejvyšší správní soud zcela evidentně dbá na ochranu práv vlastníků sousedních pozemků, kteří mají legitimní očekávání.

[7] Za nesprávnou považuje stěžovatel též argumentaci krajského soudu stran neprovedených důkazů. Stěžovatel navrhoval provedení konkrétních důkazů směřujících k ověření bezpečnosti opěrné zídky. Krajský soud uvádí, že sám žalovaný stav opěrné zdi ověřil a neshledal žádné známky hrozby reálného nebezpečí. Stěžovatel si však není vědom přítomnosti některého ze zástupců žalovaného přímo na místě a k žádnému místnímu šetření žalovaného nebyl přizván, což by byl sám o sobě důvod pro zrušení rozsudku. Patrně je tím myšleno místní šetření stavebního úřadu, při kterém došlo pouze ke shlédnutí opěrné zdi úřednicí stavebního úřadu, což nelze považovat za ověření skutečného stavu. K tomu by bylo třeba provést stěžovatelem navržené důkazy, a to osobou s příslušnou odborností. Nedošlo tedy k ověření, jak je opěrná zeď postavena a zda je postavena v souladu s dokumentací osob zúčastněných na řízení. Stěžovatel přitom v průběhu řízení doložil fotografie opěrné zdi ze dne 26. 2. 2022. Na nich je vidět prosakující voda, což svědčí o nezajištění kvalitního odvodnění opěrné zdi, případně o neprovedení betonáže ztraceného bednění. Zcela evidentně proto může hrozit vyvalení zdi a reálné nebezpečí pro stěžovatele a jeho rodinu a argument o obecnosti stěžovatelovy námitky nemůže obstát. Už jen zcela opomenutá otázka bezpečnosti je důvodem pro zrušení napadeného rozsudku.

[8] Jestliže někdo postaví stavbu v rozporu se zákonem, je při jejím dodatečném povolování třeba podrobně zkoumat i to, jak stavebník svým protiprávním jednáním zasáhl do práv a oprávněných zájmů dotčených osob. Stavební úřad ke stěžovatelově námitce zastínění odkázal na technickou normu, podle které má mít stěžovatelův pozemek alespoň polovinu plochy osluněnou nejméně tři hodiny prvního března. Stavební úřad následně vyhodnotil pouhou svou úvahou nemožnost zastínění stěžovatelova pozemku nad normové hodnoty z důvodu jeho velikosti, což je zcela nedostatečné, a vzniká otázka, proč stavební úřad ani žalovaný tuto skutečnost neověřili na místě. Krajský soud tento nezákonný postup nenapravil, což je dalším důvodem pro zrušení jeho rozsudku.

[9] Stěžovatelem uváděné skutečnosti nejenže odůvodňují zrušení napadeného rozsudku, ale mimo to v něm vyvolávají dojem nerovného zacházení. Pro jeho stavby, které nikomu nevadí, nikomu neznehodnocují majetek a nemohou být pro sousedy ani potenciálně nebezpečné, byl vyžadován souhlas sousedů, ale stavba sousedů, která nebezpečná být může a znehodnocuje stěžovatelův majetek, byla bez jeho souhlasu dodatečně povolena. To podtrhuje stěžovatelovu důvěru v právní stát.

[10] **Žalovaný** ve svém vyjádření odkázal na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě a trval na věcné správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí. V projednávané věci bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby a změně využití území ze dne 9. 5. 2013, kterým byl povolen záměr „Obytná zóna R. – 2. etapa parcelace lokality, bytová výstavba H. B.“, dodatečné povolení stavby ze dne 13. 3. 2014, kterým byly povoleny terénní úpravy včetně opěrné zdi a souhlas ze dne 22. 8. 2014 s provedením ohlášeného stavebního záměru „Rodinný dům, H. B., H. ul.“. Existence rozhodnutí ze dne 13. 3. 2014 nebrání projednání dodatečného povolení staveb či terénních úprav provedených v rozporu s tímto rozhodnutím. Nedochozí k popření předchozích rozhodnutí, ale k posuzování možnosti povolení změny oproti předchozím rozhodnutím. Žalovanému není zřejmé, na základě jakých skutečností je

žalobce přesvědčen o rozlišování stavebního povolení a rozhodnutí o využití území v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Dodatečné povolení stavby nahrazuje podle § 129 odst. 3 stavebního zákona územní rozhodnutí. Logicky jím tedy lze již vydané územní rozhodnutí i modifikovat. V tomto případě byly terénní úpravy dodatečně povoleny rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 13. 03. 2014, které v daném rozsahu nahradilo územní rozhodnutí. Změna by nebyla možná pouze v tom případě, pokud by tomu bránil veřejný zájem vtělený do podmínek původního územního rozhodnutí (zde dodatečného povolení), pak by bylo možné žádost o dodatečné povolení záměru z toho důvodu zamítnout.

[11] Zákonodárce v § 129 stavebního zákona stanovil, jaké podklady žadatel předloží stavebnímu úřadu k žádosti o dodatečné povolení záměru. Zákonem není předpokládána nutnost předložení žalobcem navrhovaných podkladů a stavební úřad srozumitelně vysvětlil, z jakého důvodu provedení tlakových zkoušek betonu, vrtaných sond do opěrné stěny č. 1, kopaných sond základů a žeber a rentgenů opěrné zdi neakceptoval. Dokumentaci pro dodatečné povolení záměru nadto autorizoval hlavní projektant, autorizovaný inženýr pro statiku a dynamiku staveb, statiku stěny. Dále stavební úřad uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí správní úvahy týkající se bezpečnosti stavby opěrné zdi a stěžovatel tyto závěry v odvolání nijak nerozporoval a k námitce (ne)dodržení bezpečnosti neuvedl nic konkrétního. Žalovaný sám žádné ohledání na místě neprováděl, rozhodoval na základě stavebním úřadem předložených podkladů.

[12] K námitce zastínění pozemku žalovaný poukázal na absenci zákonných kritérií a nemožnost stavebního úřadu a žalovaného domáhat se dodržení technické normy. Provedení kontrolní prohlídky prvního března se z toho důvodu jeví jako nadbytečné.

[13] Na závěr žalovaný poznamenal, že stěžovatelovy stavby provedené bez povolení stavebního úřadu jsou předmětem samostatných řízení. U stěžovatelova skleníku je vyžadován souhlas vlastníků opěrné stěny č. 1, neboť je do ní kotven. Opěrná stěna č. 1 však nevyžaduje stěžovatelův souhlas, neboť není do žádné jiné stavby kotvena.

[14] Na vyjádření žalovaného reagoval **stěžovatel** replikou. Smyslem stěžovatelem navržených důkazů bylo ověření, zda je opěrná zeď skutečně postavena tak, jak bylo projektantům sděleno. Nebyli při stavbě opěrné zdi přítomni a při zpracování dokumentace tak mohli vycházet pouze z informací od osob zúčastněných na řízení, které mohou být účelové a nepřesné s ohledem na čas uplynulý od postavení opěrné zdi. Zejména u dodatečně povolovaných staveb, kde nemůže docházet k průběžné kontrole použitých materiálů, technologií apod., existuje zvýšené riziko neshody projektu a reálného stavu. Je proto třeba řádně prověřit, zda má daná stavba skutečně ty vlastnosti, které jsou uvedeny v příslušném dodatečně zpracovaném projektu. V opačném případě je práce projektantů nepřezkoumatelná a nekontrolovatelná. Na závěr stěžovatel doplnil, že jím postavený skleník je od počátku zamýšlen jako přístavba k opěrné zdi, z čehož jednoznačně plyne potřeba jeho zakotvení.

[15] Osoby zúčastněné na řízení možnost vyjádřit se k věci nevyužily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

pokračování

[17] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil při tom, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud na prvním místě konstatuje přezkoumatelnost napadeného rozsudku. Krajský soud stěžovateli sdělil, jaké důvody jej vedly k jeho rozhodnutí, tj. z jakého důvodu považoval stěžovatelovy námitky za nedůvodné a proč se ztotožnil s posouzením věci provedeným žalovaným, a to včetně názoru na možnost dodatečně povolit také stavbu, ke které existuje pravomocné rozhodnutí o dodatečném povolení změny využití území a stavby (body 17-19 napadeného rozsudku). Krajský soud takový postup zjevně považoval za možný, což srozumitelně vyložil v napadeném rozsudku, přičemž odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Výslovně nerozebral rozdíl mezi stavebním povolením a rozhodnutím o využití území, jeho úkolem však není vypořádat každou dílčí stěžovatelovu námitku, vyloží-li vlastní ucelenou argumentaci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2024, 6 As 366/2023-46), což krajský soud učinil. Odůvodnění krajského soudu je stručné, avšak dostačující. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti reaguje na závěry krajského soudu a staví proti nim vlastní argumentaci. Nepřezkoumatelnost je nutno vnímat jako skutečnou nemožnost přezkoumat napadený rozsudek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2025, č. j. 4 As 22/2025-103), nikoli jako nespokojenost účastníka řízení s podrobností argumentace krajského soudu.

[20] Než Nejvyšší správní soud přikročí k posouzení zbylých kasačních námitek, považuje za vhodné stručně shrnout pro věc podstatné skutečnosti.

[21] Městský úřad Havlíčkův Brod vydal dne 13. 3. 2014 rozhodnutí o dodatečném povolení změny využití území a související stavby „Terénní úpravy a opěrná zeď H. B., H.“ a stanovil podmínky pro provedení opěrné zdi (nyní označené jako opěrná zeď č. 2) a dokončení terénních úprav. Následně prvostupňovým rozhodnutím opětovně (první dodatečné povolení tohoto záměru bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 2. 2023) dodatečně povolil nyní projednávanou stavbu. Předmětem řízení byla původně opěrná stěna č. 1, následně stavební úřad řízení rozšířil též na opěrnou stěnu č. 2, opěrnou stěnu č. 3, schodiště A, schodiště B a terénní úpravy.

[22] Stěžovatel své námitky směřuje vůči opěrné stěně č. 1, která je umístěna na hranici p. č. XC (stěžovatelův pozemek) a p. č. XA (pozemek osob zúčastněných na řízení). Na tomto místě měl být dle dodatečného povolení ze dne 13. 3. 2014 ponechán 1 m široký pás bez úprav, na který mělo navazovat svahování terénu.

[23] Jádrem stěžovatelovy argumentace je jím usuzovaná nemožnost dodatečně povolit stavbu postavenou v rozporu s pravomocným rozhodnutím o dodatečném povolení změny využití území a stavby ze dne 13. 3. 2014.

[24] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v nemožnosti pominout rozhodnutí ze dne 13. 3. 2014. Jeho existence však není překážkou dodatečného povolení stavby. Opačný závěr neplyne ani ze stěžovatelem (a krajským soudem) citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 5 As 48/2015-43. Dle něj typické územní rozhodnutí samo o sobě nepředstavuje vyjádření veřejného zájmu, pro nějž by bylo nezbytné je považovat za nepřekonatelnou překážku vydání dodatečného stavebního

povolení. O jinou situaci by se jednalo v případě, ve kterém by z územního rozhodnutí (především z jeho podmínek) plynul požadavek na nepřekročení určitého parametru záměru z důvodu ochrany veřejného zájmu. O takový případ se však nejedná. Jak stěžovateli vysvětlil žalovaný, v žádném z relevantních dokumentů v nyní projednávané věci není veřejný zájem týkající se výšky terénu vyjádřen (viz s. 5 rozhodnutí žalovaného) a stěžovatel ani nic jiného netvrdí.

[25] Jak poukázal již krajský soud, Nejvyšší správní soud potvrdil možnost změny vydaného územního rozhodnutí také v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 9 As 217/2018-31. Uvedené rozsudky se vztahují k právní úpravě účinné do 31. 12. 2012. I po 1. 1. 2013 však Nejvyšší správní soud již několikrát připustil možnost dodatečného povolení stavby postavené v rozporu s dříve vydaným územním rozhodnutím (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 114/2017-92, či ze dne 25. 2. 2021, č. j. 10 As 295/2018-61). Právní úprava s touto možností výslovně počítá (viz stanovení okruhu účastníků v § 129 odst. 2 věte osmá: *pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí*). Ani v nyní projednávané věci tak v existenci rozhodnutí ze dne 13. 3. 2014 Nejvyšší správní soud nespatřuje nevyhnutelnou překážku dodatečného povolení opěrné stěny.

[26] Nelze se domnívat, že nedodržení některé z podmínek stanovených v územním rozhodnutí nebo ve stavebním povolení (a to ať řádném či dodatečném) vede bez dalšího k nutnosti stavbu odstranit. Samotnému zahájení procedury dodatečného povolení provedených změn tedy nic nebrání, a naopak nachází plnou oporu v zákoně. To však na druhé straně neznamená, že by bylo možno realizované změny povolit bez ohledu na konkrétní okolnosti. Správní orgán je v řízení o dodatečném povolení změn stavby povinen dbát na splnění zákonem stanovených podmínek. Pokud je však zjištěno, že i při zachování provedených změn, které jsou v rozporu s dřívějším stavebním povolením, splňuje stavba požadavky stanovené právními předpisy, jejímu povolení nic nebrání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 200/2017-58, bod 28). Tyto závěry lze aplikovat rovněž na nyní projednávanou věc, přestože byla předmětem dodatečného povolení změna využití území a s ní související stavba.

[27] Na uvedeném nic nemění ani původní shoda účastníků na podobě hranice mezi stěžovatelovým pozemkem a pozemkem osob zúčastněných na řízení předpokládané rozhodnutím ze dne 13. 3. 2014. Ke stěžovatelově námitce vzniku legitimního očekávání a nabytí dobré víry nezbyvá než poukázat na povahu řízení o dodatečném povolení stavby coby zákonem předpokládaného a upraveného procesu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 As 147/2020-56, bod 38). Jejich aplikaci tudíž bez dalšího nelze považovat za porušení uvedených zásad. Rovněž na zákonnost rozhodnutí žalovaného nemá vliv ani stěžovatelův nesouhlas s dodatečně povolovaným záměrem. Stěžovatel neuvádí, pro jakou jeho stavbu byl vyžadován souhlas sousedů (je-li to stavba stěžovatelova skleníku, žalovaný srozumitelně podstatný rozdíl vysvětlil). Především ale platí, že pro nyní projednávanou stavbu stavební zákon souhlas sousedů nevyžaduje, zásadní je dodržení požadavků právních předpisů.

[28] Stěžovatel namítá nesprávnost závěru krajského soudu v otázce navrhovaných důkazů. Nejvyšší správní soud stěžovateli částečně přisvědčuje, neboť z obsahu správního spisu i vyjádření žalovaného plyne, že žalovaný skutečně sám žádné místní šetření neprovedl. To však nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Odkázal-li krajský soud na ověření skutečného stavu zdi žalovaným (bod 20 napadeného rozsudku), zjevně měl na mysli ověření

pokračování

z dokumentace založené ve správním spise (fotodokumentace, záznam z místního šetření stavebního úřadu), nikoli nutně ohledání na místě.

[29] V zásadě shodně s krajským soudem má Nejvyšší správní soud za to, že je třeba vycházet z doložené projektové dokumentace, byla-li schválena autorizovaným projektantem. To platí, pokud se v daném případě nevyskytují vážné indicie, že stavba není reálně postavena tak, jak je uvedeno v projektové dokumentaci. Takovými indiciemi by mohlo být např. tvrzené využití materiálů, postupů či technologií, které v dané době prokazatelně využity být nemohly, nebo využity nebyly, což by bylo možné doložit např. dokumentací z doby budování stavby. Předmětem dodatečného povolení je sice stavba v podobě dle předložené projektové dokumentace, stavební úřad by však nemohl ignorovat, pokud by v době jeho rozhodování byla skutečná podoba stavby odlišná, aniž by to předložená projektová dokumentace stavby zohledňovala návrhem změn či odstranění existujících odlišností.

[30] V obecné rovině se proto nelze ztotožnit s krajským soudem v otázce nulové hodnoty případně doložených dokladů prokazujících nákup stavebních materiálů (bod 20 napadeného rozsudku). V nyní projednávané věci však stěžovatel netvrdil takové skutečnosti, které by relevantně zpochybňovaly provedení stavby v souladu s projektovou dokumentací, a takové neplynou ani ze správního spisu. Stěžovatel sice doložil fotografie opěrné zdi, stavební úřad však stěžovateli vysvětlil, že vlhké mapy viditelné na fotografiích nesvědčí nutně o nekvalitním drenážování opěrné zdi, nýbrž mohou být důsledkem toliko běžného stékání srážkové vody (s. 5 prvostupňového rozhodnutí). Žádné vážné indicie o nesouladu provedené stavby s předloženou projektovou dokumentací v průběhu řízení nevyplývaly, nebyl proto důvod přistoupit k provedení stěžovatelem navržených důkazů (tlakové zkoušky, sondy atd.).

[31] Dále stěžovatel považuje za nepřijatelné provedení odhadu zastínění jeho pozemku, bylo-li možné postupovat podle technické normy a zastínění ověřit konkrétně.

[32] Stavební úřad dospěl k závěru o nemožnosti zastínění stěžovatelova pozemku nad hodnoty uvedené v ČSN 73 4301 (s. 6 prvostupňového rozhodnutí). Ke shodnému závěru dospěl vzhledem k velikosti stěžovatelova pozemku, postupu slunce vzhledem ke světovým stranám, délce a proměnlivé výšce opěrné stěny rovněž žalovaný (s. 6 rozhodnutí žalovaného). Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem neshledal v postupu správních orgánů pochybení. Vzhledem k okolnostem projednávané věci nebylo nezbytné, aby správní orgány prověřovaly míru zastínění stěžovatelova pozemku dalším šetřením, zvláště jestliže byly schopny ke stejnému závěru dospět bezpečně i bez toho. Stěžovatel navíc ani nenamítá nepřípustnou míru zastínění svého pozemku, pouze považuje vyhodnocení správních orgánů za nedostatečné, aniž by uvedl konkrétní důvody. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku na základě kasační stížnosti ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Kasační stížnost proto zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo

na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osoby zúčastněné na řízení mají v řízení o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Osobám zúčastněným na řízení žádné takové náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto nemají právo na jejich náhradu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2025

JUDr. Ing. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu